

hana repová

BOH PLAČE
POTICHU

I. diel románu na pokračovanie

hana repová

BOH PLAČE
POTICHU

I. diel románu na pokračovanie

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 73 - 1

hana repová

BOH PLAČE
POTICHU

I. diel románu na pokračovanie

moderné romány

Copyright © Hana Repová 2017

Kapitola 1

Sedela v starom hojdacom kresle, zabalená do huňatej hnedej deky, a upierala pohľad do diaľky. V skrehnutých prstoch zvierala šálku s horúcim kakaom, no ani horúci nápoj nedokázal roztopiť chlad, čo ju zvieral. Jesenný vánok ju hladil po líci a strapatil jej dlhé svetlé vlasy. Napĺňalo ju smútkom, že listy zo stromov už niekoľko týždňov ležali na zemi, vytvárajúc abstraktnú mozaiku, ktorú každé zafúknutie vetra menilo na nový obraz ako kaleidoskop...

Ešte pred pár týždňami tu často sedávala a pozorovala nekonečnú hru farieb okolo seba. Bola to jej vlastná forma meditácie. Teraz bol však už začiatok októbra a počasie neprialo dlhému sedeniu vonku. A tak sa jej meditácie stávali čoraz zriedkavejšími.

No dnes nemohla inak, i keď vedela, že riskuje prinajmenšom prechladnutie. Rozhodla sa zobrať si niekoľko dní voľna. Nechcela nikoho vidieť, s nikým hovoriť... Chcela byť sama! Sama so svojimi spomienkami. Dnes to boli presne tri roky, čo stála nad otvoreným hrobom svojej dcéry. Svojej malej princeznej...

O niečo neskôr, v ten deň, kúpila malú pestrofarebnú kytičku, nasadla do auta a vydala sa na západ. Počas šoférovania zbierala silu, ako vždy za posledné tri roky, keď sa vybrala na túto bolestnú cestu. Keď konečne zaparkovala, bolo už takmer poludnie. Slnko sa síce kde-tu predieralo pomedzi mračnami, no už nemalo takmer žiadnu hrejivú silu. Vzduch bol chladný. Pritiahla si kabát tesnejšie k telu a napravila šál, aby ju lepšie chránil pred chladom. Na cintorín vošla ako vždy bočným vchodom, aby stretla čo najmenej ľudí. Stará bránička na privítanie zavýzgala a ona sa vybrala dlhou uličkou. Premýšľala, koľkokrát ňou už prešla... Koľkokrát tu bola potme...

Prvé dni po pohrebe mala úplne iracionálnu predstavu, že Laura sa tu sama bojí. Vždy sa bála tmy. Dokonca aj doma vo svojej izbičke. A tak chodila večer čo večer týmto tmavým chodníkom, aby jej zapálila sviečky. Poznala ten chodník naspamäť. Každý jeho starý kameň. Kráčala pomaly, napriek tomu si po chvíli musela sadnúť na lavičku pod veľkou lipou. Znova si pritiahla starý čierny kabát, čo sa vzdúval okolo jej vysokej vychudnutej postavy. Bolesť, ktorú

cítala, ju paralyzovala. Hoci to boli už tri roky, nezákúsila ani tú najmenšiu úľavu.

Srdce matky nepozná čas, čítala prednedávnom v nejakej knihe. Aké pravdivé sú tie slová, pomyslela si vtedy trpkó. Keď sa trošku upokojila, pokúsila sa zmobilizovať všetky sily, prejsť tých posledných pár metrov k hrobu. Len čo podišla bližšie, zarazene zastala. Na pomníku jej dcéry ležala kytička slnečnic. Zmätene sa obzerala okolo seba, či niekoho neuvidí. Bola položená voľne na studenom bielom mramore. Nebola vo vode, no kvety ešte nejavili žiadne známky vädnutia. Neboli však ani zmrznuté, čo muselo znamenať, že ich sem položil niekto len nedávno. Ešte raz sa poobzerala okolo seba, no bezvýsledne. Predpokladala, že budú od Stelly, no keď sa poohliadla na neďaleký hrob Stelinej matky, videla len zmrznuté kvety a vyhorené kahanice. Stella tu už pekných pár dní nebola.

Rozložila ružové kahančeky do tvaru srdca, zapálila ich a odišla nabráť vodu do vázy. Bolo treba prejsť takmer do stredu cintorína, kde bola studnička a malá fontána. Keď sa zohla, naberajúc vodu, zdalo sa jej, že sa niečo mihlo za jej chrbtom. Strhla sa a rýchlo obzrela tým smerom, no nevidela nikoho. Potriasla hlavou nad svojím správaním. Ale koniec koncov, ak bola dnes precitlivená, nebolo to žiadne prekvapenie. Dnes mala na to právo. Vrátila sa späť k hrobu a vložila obe kytice do vody. Naďalej sa však

nemohla zbaviť pocitu, že ju niekto pozoruje. Zapálila ešte kahanec na hrobe Stellinej matky a predsavzala si, že v najbližších týždňoch pôjde navštíviť aj hrob tej svojej, hoci to znamenalo niekoľkohodinovú cestu do Švajčiarska. Vrátila sa k Laurinmu hrobu a sadla si na studenú drevenú lavičku. Sama nevedela, ako dlho sa na cintoríne zdržala. Na tom mieste vždy strácala pojem o čase.

Kapitola 2

Keď sa vrátila domov, padal už súmrak. Niekoľkokrát musela zastať na krajnici, lebo nevidela na cestu. Slzy jej zalievali oči a kalili zrak. Zakaždým musela vyčkať niekoľko minút, kým bola znova schopná pokračovať v jazde. Len čo odomkla, hodila kľúče s taškou na komodu a vybehla hore schodmi na povalu. Chvíľu zmätene blúdila medzi škatuľami, až nakoniec našla, čo hľadala. Starú drevenú truhlicu, ktorú pokrývala vrstva prachu. Trhla vrchnákom, no bola zamknutá. Kľúč od nej nemala, ani netušila, kde by mohol byť. Neďaleko, na veľkom kartóne, bol pohodenný starý nôž s naštrbenou čepeľou. Zobrala ho a chvíľu zápasila s hrdzavými pántmi. Popritom sa jej nôž pošmykol a porezal ju na ruke, no Anna to

ani nepostrehla. Až keď sa jej konečne podarilo otvoriť truhlicu, zbadala, že jej po ruke steká pramienok krvi. Lahostajne ho utrela do riflí a vytiahla fascikel, čo ležal navrchu. Rozviazala šnúрку, ktorá chránila jeho obsah, a obrátila vrchný list papiera. Rukávom kabáta si utrela slzy stekajúce po lícach. Ruky sa jej pritom triasli tak veľmi, že jej fascikel vykĺzol a niekoľko hárkov papiera padlo na zaprášenú podlahu. Zohla sa, aby ich zodvihla, a vtom dopadla kvapka krvi na papier.

„Nie, nie, nie... Nieee!” Panicky vyskočila a s listom papiera v ruke utekala dole schodmi do kúpeľne. Papier ju už ale vsiakol, zotrieť ju bolo nemožné. Zničila jednu z mála vecí, čo jej ešte zostali. Tento kus papiera mal pre ňu nevyčísliteľnú cenu. Začala sa zadúšať krčovitým plačom. „Nie, nieee...” opakovala stále dookola. Opretá chrbtom o vaňu sa usedavo rozplakala, pritláčajúc si hárok na hrud'. Boli na ňom detskou rukou nakreslené postavy. Žena, muž a dieťa. Stáli pred domčekom. Všade naokolo rástli slnečnice, more slnečníc. Boli to obľúbené kvety jej dcérky. Naučila sa ich kresliť ako prvé, len čo dokázala udržať pastelku v maličkých pršteľkoch. Preto ju dnes ráno tak rozrušilo, keď našla na hrobe práve tieto kvety. Laura ich zbožňovala, kreslené aj živé. No len veľmi málo ľudí poznalo jej dcérku tak dobre, aby to vedeli. Keď sa trochu upokojila, začala opäť premýšľať, kto ich mohol priniesť... Keďže nemala

žiadne záchytné body, uspokojila sa s myšlienkou, že možno Samie...

V sobotu sa vybrala na nákup, tak ako to mala najradšej, zavčas rána. Včasné nákupy patrili k jej rituálom, ktoré sa ani rokmi nezmenili. Nemala rada masu ľudí, čo nakupovala zvyčajne v sobotu doobeda. Naopak, rada sa prechádzala medzi regálmi a pokojne si prezerala ponúkaný tovar. Nemusela sa nikomu vyhýbať, stáť v rade pri samoobslužnom krájači chleba či pri pokladnici. Parkovisko bolo v tomto čase prázdne, no zo zvyku zaparkovala až v poslednom rade. Bol to jeden z mála supermarketov, ktorý vo Frankfurte otváral tak zavčas rána. Vybrala prútený košík s peňaženkou a zamkla auto. Po vreckách hľadala zoznam vecí, čo si pred odchodom rýchlo naškrabala na použitú obálku. Iba nejakú čerstvú zeleninu, jogurty, jablká, olivy, vajíčka, bagetu a šampón. Nebolo toho veľa, preto dúfala, že bude doma skôr, ako sa supermarket zaplní. Po niekoľkých krokoch pri vchode paralyzovane zastala. Do nosa jej nečakane udrela vôňa, o ktorej si myslela, že na ňu už dávno zabudla. Jej mozog si však uchoval spomienku kdesi v zákutí a tá ju teraz omráčila svojou intenzitou. Tak voňal Everett! Nohy sa jej podlomili a jednoducho ju odmietli niesť ďalej. Oprela sa o stĺp, na ktorom boli hneď po jej pravici vyvesené fotky a mená zamestnancov. Dýchala trhane, cítila, že ju chytá panika. Z prudkého tlaku v spánkoch ju okamžite rozbolela

hlava. Necítila tú vôňu už niekoľko rokov, ale jej mozog okamžite zareagoval a vyslal jej neklamný signál, že na nič nezabudol. Pred vnútorným zrakom jej prebehlo niekoľko obrazov z minulosti. Vyplašene sa poobzerala dookola. Panika sa v nej nezadržateľne stupňovala. Tá vôňa bola celkom slabučká. Len celkom jemný závan. Nieкто iný, nezainteresovaný, by ju pravdepodobne vôbec nezaznamenal. Vôbec by ju nepostrehol, nerozoznal v typickej vôni pečiva a ovocia supermarketu. No Annin mimoriadne citlivý nos ju nikdy nezradil. Znova sa otočila a rozhliadla okolo seba, ale videla len dve predavačky, ktoré umiestňovali reklamné letáky, a mladíka za pokladnicou. Okrem nich tam bolo iba pár zákazníkov, dve ženy, starší manželský pár, ktorý o niečom vášnivo diskutoval, a ospalí tínedžeri, čo sa vracali z nejakého nočného klubu a potrebovali cigarety. Inak nikto! Pomaly sa snažila upokojiť.

Je to iba náhoda, hlúpa náhoda. Nič viac.

Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla a podišla k veľkým nákupným košíkom. Vytiahla posledný v rade a vykročila do predajne. Vybrala si bagetu, vajička a cherry paradajky. Pri jablkách chvíľu váhala, no nakoniec sa rozhodla ako vždy pre Elstar. Táto odroda jej vždy chutila najviac. Boli svieže, sladké a aromatické. Stála práve medzi regálmi so šampónmi a rozhodovala sa, ktorý si kúpi. Mimovoľne zdvihla ruku, že si odhrnie prameň vlasov, čo sa jej uvoľnil

z chvosta a sklúzol do tváre. Keď sa jej ruka priblížila k tvári, znova ju ovanula tá bolestne známa vôňa. Tentoraz silnejšia a intenzívnejšia než predtým. Je to možné? Je možné, že sa zbláznila? Je možné, že jej po včerajšom ťažkom a emocionálne vyčerpávajúcom dni psychika vypovedá službu? Neveriacky priložila ruku k nosu a teraz už celkom zreteľne zacítila známú *after shave*. Šokovane hľadela na svoju ruku, ktorá sa viditeľne triasla. Privoňala si aj k ľavej ruke... Nič. V ľavej niesla prútený košík, pravou tlačila nákupný vozík. Poobzerala sa okolo seba, či ju niekto nepozoruje. Prešla kúsok dozadu, za regál, aby nebola tak na očiach a nepôsobila ako čistý blázon. Rýchlo privoňala k rúčke nákupného vozíka. Teraz cítila *after shave* ešte o poznanie intenzívnejšie. Zatvorila oči...

Everett stojí ráno v kúpeľni pred zrkadlom, okolo pása uterák, čerstvo oholený, do dlaní si vlieva pár kvapiek vody po holení a nanáša si ju na líca a krk.

Rýchlo otvorila oči a poobzerala sa okolo seba, či si ju niekto všimol, alebo či nie je v dosahu kamier. Obávala sa, že ju budú naozaj považovať za blázna.

Kto normálny ovoniava rúčku nákupného vozíka?

No na druhej strane ju to čiastočne upokojilo, lebo teraz si už bola istá, že sa jej to všetko iba nezдалo. Znova sa porozhliadla a mentálne sa nútila k pokoju.

Pokoj, Anna, pokoj. To je naozaj iba hlúpa náhoda, vidíš predsa, že tu nikto nie je.

Silou vôle sa snažila spomaliť tlkot vlastného srdca, no nedarilo sa jej to. Akýsi skrytý inštinkt ju poháňal ďalej.

Preč! Preč!

Bála sa, že sa pri nej čoskoro zjaví ochrankár, lebo ju bude upodozrievať, že niečo ukradla, keď sa tak nápadne obzerá. Narýchlo nahádzala do košíka niekoľko vecí, aby zo seba striasla podozrenie krádeže. Skôr automaticky než s úvahou. Rýchlo prešla k pokladni a vytiahla platobnú kartu. Mladík, ktorý sedel za pokladňou, ju už niekoľkokrát obsluhoval a vždy spolu prehodili zopár slov. Vedela, že sa mu páči, preto sa vždy snažila zdvorilo odpovedať na jeho komplimenty. No dnes bola jeho snaha márna. Vide-la, že sa na ňu usmieva, že jej niečo hovorí, no jej tak hučalo v hlave, že nič nepočula. Vnímala len splašený tlkot vlastného srdca. V tej panike celkom zabudla, že v ľavej ruke drží platobnú kartu a vytiahla bankovku, ktorú teraz podávala mladíkovi. Nečakala ani na drobné, nahádzala veci do košíka a utekala k autu. Ludia, ktorí jej na parkovisku kráčali oproti, sa po nej udivene obzerali, no ona nikoho nevnímala. Nič nevidela, lebo oči jej zahmlievali slzy. Tá bolesť z jeho zrady sa prebudila príliš nečakane. Nedostala možnosť pripraviť sa na ňu a tak ju omráčila svojou silou. Pribehla k autu, ktoré stálo opustené v poslednom rade. Trasúcimi prstami vytiahla kľúče a snaži-

la sa odomknúť, no ruky sa jej chveli, nedokázala sa trafiť kľúčikom do zámky. Napokon jej kľúče vyklzli z prstov a spadli. Rýchlo ich zdvihla a prekvapivo sa nakoniec predsa len trafila do zámky a otvorila auto. Prútený košík hodila na sedadlo spolujazdca, sťažka si sadla za volant a zrútila sa v usedavom plači. Celé telo mala ako v krči. Všetka tá bolesť, láska, smútok a túžba sa miešali v jej vnútri dohromady. Už si myslela, že je z najhoršieho vonku, no včerajšia návšteva cintorína, a dnešný deň, ju vyviedli z omylu.

Kapitola 3

Hoci nevidela Everetta už tri roky, nezabudla na žiadny okamih, ktorý spolu prežili. Opustil ju nečakane, bez vysvetlenia, na druhý deň po Laurinej smrti. Odvtedy o ňom nič nepočula. Zmizol bez jediného slova, akoby nikdy ani neexistoval. Akoby oni nikdy neexistovali. Akoby ona a Laura nikdy neboli súčasťou jeho života. No jej mozog a jej srdce nezabudli na nič, dokonca ani na jeho vôňu nie. Milovala túto vôňu. Objavili ju spolu v malej parfumerii v nenápadnej parížskej uličke. Okamžite sa do nej obaja zamilovali. Svieža, korenisto-orientálna, citrusová...

Vôňa mora a hôr. Nedala sa jednoducho opísať. Bola taká špeciálna ako Everett sám.

Tá vôňa a kytička slnečníc na Laurinom hrobe nemohli byť iba náhoda. Len málo ľudí vedelo, ako ich Laura milovala. Nevedel síce, kde je Laura pochovaná, lebo nebol ani na jej pohrebe, no nebolo ťažké zistiť to. Samie a Evelyn to miesto poznali, i keď tí už dlho na hrobe svojej vnučky neboli. Aspoň nespozorovala nijaké stopy ich návštev. Žiadne sviečky, žiadne kvety, žiadne plyšové hračky... No teraz každá bunka jej tela signalizovala, že otec jej dcéry nie je ďaleko. Toto nemohli zmeniť ani tri roky odlúčenia. Myšlienky sa jej pomaly zoraďovali, srdce bilo pomalšie. Papierovou vreckovkou si poutierala slzy zmiešané s maskarou a zdvihla hlavu. A zrazu tam bol...

*

Chvíľu trvalo, kým ho spoznala v mužovi, ktorý stál pred jej autom. Vôbec sa nepodobal na Everetta z jej predošlého života. Jeho kedysi vlnité čierne vlasy, skoro po ramená, boli sotva niekoľko milimetrov dlhé. Typický vojenský strih. Na spánkoch sa mu už dokonca beľeli šediny. Vždy býval štíhly a napriek svojej pozoruhodnej výške mal elegantné ladné pohyby. Bola to črta, ktorú zdedil po svojom otcovi. Teraz bol viditeľne svalnatejší, ale mal úplne iné držanie

tela. Ihneď jej to udrelo do očí, hoci nevedela ten rozdiel jednoznačne pomenovať. Príliš veľa rozdielnych dojmov sa zlievalo dohromady. Oblečený bol v modrých rifliah, svetlomodrom pulóvri a hnedej koženej bunde. Podobne sa obliekal aj pred rokmi a predsa teraz pôsobil úplne inak. Len ťažké vojenské čižmy, čo mal na nohách, boli nezvyčajné. Pokiaľ sa Anna pamätala, nosil vždy len kvalitné talianske topánky z jemnej kože. Oči mu zakrývali slnečné okuliare, takže nemohla vidieť výraz jeho očí, no bolo celkom zreteľné, že svaly na tvári mal napäté. Pochopila, že bol nablízku už dlhšie a čakal, kým sa upokojí. Uvedomoval si, že jej spôsobil šok. Alebo on sám potreboval čas, aby nabral odvahu?

Napokon podišiel bližšie. Anna váhavo vystúpila z auta, stále si utierajúc oči vreckovkou. Oprela sa chrbtom o dvere auta a mlčky hľadela na muža, ktorý jej bol taký známy a cudzí zároveň. Neznámy známy alebo známy neznámy?

Pomaly si zložil okuliare a pohľady sa im stretli. Ostro rezané črty, takmer rovné obočie, markantný nos, vráska nad koreňom nosa. Všetko jej bolo také povedomé. Oči sa im stretli. Anne neušlo, že sa z tých jeho akoby stratil cit. Ten cit, ten teplý lúč, ktorý v nich vídala. Boli tvrdšie a chladnejšie ako kedykoľvek predtým. Mali zvláštnu tmavošedú farbu a keď sa na niekoho uprene zadíval, človek mal pocit, že mu vidí až na dno duše. Kedysi mal aj Everett oči, ktorý-

mi sa dalo dovidieť až do jeho duše, no dnes to boli oči niekoho úplne iného. Oči človeka, ktorého nepoznala.

„Ahoj, Anna. Prepáč, nechcel som ťa vyľakať.“

Zalapala po dychu. Jeho hlas rezonoval každou bunkou jej tela a rezal ako diamant priamo do srdca. Znova sa jej všetko premietlo v hlave. Obrazy z minulosti jej divo vírili pred očami.

„Čo... čo tu robíš?“

„Prišiel som navštíviť hrob našej dcéry a zariadiť zopár vecí.“

„Ach, zrazu? Zrazu ti napadlo, že by bolo pekné položiť pár slnečníc na hrob tvojej dcéry?“ Nečakane sa v nej zdvihla vlna hnevu, ktorá driemala niekde pod povrchom. Bola ako sud pušného prachu a Everett práve škrtol zápalkou.

„Zrazu ti napadlo, že si bol otcom? Ako si ju vôbec našiel? A mňa? Veď si nemal pred troma rokmi ani tolko slušnosti, aby si prišiel na pohreb. Jednoducho si zmizol a nechal si ma samú. Na všetko. Vykašľal si sa na nás!“ kričala ako zmyslov zbavená na celé parkovisko. Starší manželia, ktorí práve vystupovali z auta, sa prekvapene otočili a so záujmom sledovali Annin výstup.

Spamätala sa, bleskurýchle otvorila dvere auta, naskočila dnu a s plynovým pedálom na podlahe unikala z parkoviska supermarketu. Zrazu cítila, že musí ísť preč.

Preč z tohto parkoviska!

Preč od Everetta a bolestných spomienok!

Nevedela, kam ide a prečo. Bezmyšlienkovite riadila. Všetko robila automaticky, nevediac, aký zmysel má jej šíalená jazda von z mesta. A nevedela ani, kam vlastne mieri. Keď sa znova prebrala zo šoku a tranzu, ocitla sa pri jazere. Zarazene zostala sedieť v aute, na lesnom chodníku, hľadiac na trblietajúcu hladinu pokojného jazierka. Vystúpila a sadla si na breh. Mala pocit, že sa v aute udusí. Na tvári ucítila chladný vietor, ktorý vial od jazera. Podišla pár krokov pomedzi stromy, ktoré ho lemovali po brehu, k starej lavičke stojacej neďaleko. Tu, na tomto mieste, strávila s Everettom a Laurou najkrajšie chvíle svojho života. Na tomto mieste sa prvý raz milovali. Často sem potom chodili a trávili tu chvíle, ktoré si dodnes uchovala vo svojom srdci. Lavičku, odkedy tu bola naposledy, už načal zub času, no na opierke boli viditeľné tri vyryté písmená: A+L+E. Anna, Laura, Everett. V duchu videla Lauru ako radostne pišťala a tliekala rúčkami, keď Everett vyrýval písmená svojím nožíkom. Rozprával jej pri tom, ktoré písmenko čo znamená a ona radostne opakovala: „*Ale, ale, ale.*“

Anna potriasla hlavou, akoby tým mohla odohnať spomienky. Dnes v chladnom počasí, keď vial vietor a ona tu stála sama, jazierko vôbec nepôsobilo tak vábivo, ako si ho pamätala. Vietor hýbal vetvami stro-

mov a vlnil hladinu jazera, ktorá nebola teraz azúrovo-modrá ako počas leta, ale sýta, tmavozelená, ako Annine oči. Spomenula si, ako jej Everett na prvom rande povedal, že kto raz uvidí jej oči, nikdy na ne nezabudne. Aj Laura mala jej oči...

Nevedela, prečo sem prišla, čo tu vlastne hľadá. Nohy ju sem viedli samy... Na toto miesto, kde bývali spolu takí šťastní. Od Laurinej smrti tu nebola. Chvíľu nehybne pozerala na hladinu jazierka, potom si sadla na zem a hlavu zložila do dlaní. Musela tam sedieť dlho, lebo zrazu cítila, ako jej chlad prešiel celým telom. Zem bola taká studená, že jej celkom skrehli nohy aj ruky. Postavila sa a vybrala smerom k autu. Ešte raz sa pozrela na lavičku, zastavila pohľadom na tých troch písmenách. Vtedy niečo upútať lo jej pozornosť, podišla bližšie...

Do mokrej hliny na briežku niekto niečo napísal. Nočný dážď už sčasti zmyl písmenká, preto podišla ešte bližšie.

Odpusť mi, Pari, bolo vyryté do mokrej zeme. Nebolo pochýb o tom, kto to vytvoril. Everett volal Lauru „Pari“ hneď od prvého okamihu, ako ju uvidel. Jeho otec sa narodil v Perzii a Everett mal k tomuto jazyku blízky vzťah. Rád ho používal najmä vtedy, ak išlo o prezývky. Pari znamená v perzštine víla a Laura túto prezývku milovala. Dokonca už ako bábätko na ňu reagovala ešte skôr než na svoje skutočné meno.